



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce V.Š., zastoupeného JUDr. Radimem Divišem, advokátem, se sídlem Jesenice, Plzeňská 420, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. února 2011, čj. DSH/15105/10,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 8.2.2011, čj. DSH/15105/10 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radima Divíše, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 15.4.2010 byl doručen Magistrátu města Plzně (dále jen „*magistrát*“) spisový materiál Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství policie Plzeň, obvodního oddělení Plzeň 4 (dále jen „*PČR*“), s oznámením přestupku žalobce s přílohami.

Oznámením ze dne 25.5.2010 magistrát V.Š., (dále jen „*žalobci*“) sdělil, že proti němu zahajuje přestupkové řízení ve věci jeho jednání ze dne 31.3.2010, kdy v době okolo 23.20 hod. byl v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Zábělské ulice zastaven a kontrolován hlídkou PČR jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Linea, SPZ X. Při silniční kontrole se na výzvu policisty podle zvláštního právního předpisu měl odmítnout podrobit orientačnímu vyšetření pomocí dechové zkoušky a lékařskému vyšetření ke zjištění,

není-li ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dále neměl mít za jízdy u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Žalobci sdělil obvinění pro naplnění skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (dále jen „*přestupkový zákon*“), v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), a z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Dále mu sdělil obvinění pro naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla*“), pro porušení § 17 odst. 1 téhož zákona. Zároveň předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 15.6.2010 a poskytl mu procesní poučení.

V důsledku žalobcovy omluvy ze zdravotních důvodů byl stanoven nový termín jednání na 23.6. téhož roku. K jednání se dostavil se svým zmocněncem, jehož plná moc ze dne 14.6.2010 byla založena do spisu. V průběhu jednání se seznámil se spisovou dokumentací a vyjádřil se k věci. Závěrem navrhl doplnění dokazování výsledkem svědků.

Dne 7.7.2010 prap. D.P. a dne 16.7.2010 prap. J.J., Š. B. a Z. L. vyslechl magistrát jako svědky mimo ústní jednání. O těchto procesních úkonech vyrozuměl žalobcova zmocněnce. Proti oddělenému provedení výsledku policistů podal žalobce dne 7.7.2010 námitku. Téhož dne doplnil svoji výpověď a předložil řadu listinných důkazů. Další listinu předložil dne 16.7.2010.

Při ústním jednání dne 4.10.2010 vyslechl magistrát jako svědka M.B. (jeho dřívější výslech ze zdravotních důvodů nebyl možný). Žalobce předložil kopii protokolu o ústním jednání z 26.8.2010 vyhotoveného Komisí k projednávání přestupků Městského obvodu Plzeň 4 obsahující výpověď svědka P.N. a v přítomnosti zástupce byl znovu seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce nevznese žádné další důkazní návrhy.

Rozhodnutím magistrátu ze dne 11.10.2010, čj. MMP/65147/10 (dále jen „*rozhodnutí magistrátu*“) byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, z porušení ust. § 6 odst. 8 písm. a), b) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a dále z porušení ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť byl dne 31.3.2010 v době okolo 23.20 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v Zábělské ulici, kontrolován hlídkou Policie ČR jako řidič osobního vozidla tovární značky Fiat Linea, RZ: X, přičemž se na výzvu policisty podle

zvláštního právního předpisu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dále při řízení neměl u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Žalobci pak byla uložena pokuta podle § 12 odst. 1,2 a § 22 odst. 4 přestupkového zákona ve výši 27.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců. Své rozhodnutí magistrát podrobně odůvodnil. Výrok o vině především opřel o výpovědi svědků prap. J. a prap. P., které hodnotil jako věrohodné, neboť se v důležitých bodech vzájemně shodovaly a plně korespondovaly se spisovým materiálem vedeným PČR. Výpovědi M. B., Z.L. a Š.B. vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové, jejichž jediným cílem je vnést do věci pochybnosti a dosáhnout tak vyvinění žalobce ze spáchaného přestupku, a to především s ohledem na výpovědi zasahujících policistů, kteří shodně uváděli, že ve vozidle se nacházel pouze žalobce a M.B., přičemž tyto výpovědi se v důležitých bodech shodují s obsahem úředního záznamu. Magistrát přihlédl k možné podjatosti uvedených svědků ve prospěch žalobce, neboť se jedná o jeho přátele. Nevěrohodnost uvedených výpovědí rovněž podporuje jejich vyjádření, že na místě kontroly setrvali více než hodinu, přičemž čekali na návrat žalobce, kterého nechali jít od služebny PČR pěšky k odstavenému vozidlu. Takto se zachovali, ačkoliv Š.B. měla být řidičkou vozidla a žalobce se měl nacházet ve špatném zdravotním stavu. Magistrát dodal, že i kdyby byla přijata obhajoba žalobce, že se v době kontroly nacházeli ve vozidle i Z.L. a Š.B., zasahující policisté shodně uvedli, že žalobce viděli vystupovat z místa řidiče. Vzhledem k jeho tělesné konstituci (výška postavy přes 200cm) je záměna jeho osoby s jakoukoliv jinou z uvedených osob vyloučena. Pokud žalobce ve svých výpovědích naznačoval, že policisté byli proti jeho osobě zaujati, pak tato skutečnost nebyla ničím doložena a z výpovědi samotných policistů vyplývá, že žalobce osobně neznají a při silniční kontrole jej viděli poprvé. Magistrát proto výpovědi policistů hodnotí jako nestranné, neboť nemají zájem na bezdůvodném poškození žalobcovy osoby, přičemž skutečnosti jimi popisované zjistili při plnění svých služebních povinností.

V podaném odvolání žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí. Opakovaně tvrdil, že v době kontroly hlídkou PČR neřídil osobní vozidlo, i přes tuto skutečnost byl ochoten podrobit se vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, ale zasahující policisty upozornil, že vzhledem k jeho momentálnímu zdravotnímu stavu je toto vyšetření spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Nebyl vyzván k následnému odebrání biologického materiálu. Po vyšetření ze strany záchranné služby byl propuštěn ze služebny PČR. Vzhledem k tomu, že vozidlo neřídil, nebyl povinen mít u sebe řidičský průkaz a příslušné doklady. Magistrátu vytýkal, že nepřihlédl k výpovědím jím označených svědků ani svědků nezávislých a jemu zcela neznámých, jako např. zasahujícího záchranáře P.N. z vozu záchranné služby, který jej vyšetřoval na služebně PČR. Na základě údajného spáchání předmětných přestupků byly ze strany PČR vůči jeho osobě podány podněty k zahájení správního řízení před Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň-město ve věci snížení nebo odnětí nemocenského a komisi k projednávání přestupků u Městského obvodu Plzeň 4. V těchto věcech vypovídají stejné osoby ke stejnému skutku, přičemž bylo zjištěno, že výpovědi orgánů PČR se diametrálně rozcházejí a dokonce zcela jasně jsou v této věci předkládané jako důkazy podvržené a lživé dokumentace. V té souvislosti poukazuje na nesrovnalosti stran kontrol prováděných týmiž policisty stejného dne a ve stejnou hodinu jedenkrát v ulici Zábělská a jedenkrát v ulici Jateční. Na tyto skutečnosti byl magistrát upozorňován, žalobce žádal, aby byly vyžádány

příslušné podklady, které s tímto přestupkovým řízením souvisí. V doplnění odvolání ze dne 5.11.2010 zdůraznil, že se podrobil dechové zkoušce, k odběru krve jej nikdo nevyzval. Navrhl provést důkaz výsledkem Bc. P.N., člena osádky ZZS, který jej bezprostředně ošetřoval, který může potvrdit, v jakém stavu se v době ošetření nacházel, a může potvrdit, že k jinému druhu lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi vyzván nebyl. K podání připojil aktuální zprávu o jeho zdravotním stavu vyhotovenou MUDr. Schleissem.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 8.2.2011, čj. DSH/15105/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Po rekapitulaci průběhu řízení před magistrátem se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. S hodnocením důkazů, jak jej provedl magistrát, se zcela ztotožnil.

Žalobou ze dne 15.2.2011 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. V žalobě tvrdil, že napadeným rozhodnutím došlo opakovaně k porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“). Podle jeho názoru 1) napadeným rozhodnutím nebylo řádně přezkoumáno rozhodnutí magistrátu, 2) napadené rozhodnutí obsahuje četné vady a logické chyby, 3) ve spisovém materiálu, které vzal správní orgán za základ, nebyl řádně objasněn skutkový stav věci, a 4) procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech a v rámci řízení předcházejícím vydání rozhodnutí nebyl ze strany správních orgánů dostatečně chráněn veřejný zájem.

První žalobní bod odůvodnil tím, že logickou strukturu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona zjednodušeně tvoří znaky skutkové podstaty spočívající v tom, že A. osoba - řidič, B. přes výzvu dle zvláštního zákona, C. odmítne podrobit se vyšetření, D. ačkoliv toto vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Všechny tyto znaky by v řízení vedeném na základě právních předpisů měly být nejprve řádně dokazovány, následně rozumně popsány v rozhodnutí a při naplnění všech z nich by měla být uložena spravedlivá sankce dle přestupkového zákona. Výrok rozhodnutí o přestupku musí (§ 77 přestupkového zákona) mimo jiné obsahovat i označení místa a času jeho spáchání. Rozhodnutí odvolacího orgánu by se v mezích této logické struktury mělo věnovat otázce souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy.

Napadené rozhodnutí se skládá ze strany první - hlavička a výroková část. Následují strany 2,3,4 věnující se prosté rekapitulaci dosavadního stavu řízení. Otázce samotného přezkumu rozhodnutí magistrátu jsou věnovány celé 3 řádky na straně 4 (třetí odstavec zdola) následované obdobně krátkou pasáží (citace § 89 odst. 2 věta druhá). Je s podivem, že ač byla odvolatelem namítána manipulace se spisovým materiálem ze strany konkrétních policistů, neshledal žalovaný objasnění této otázky za veřejný zájem. Žalobce (ač mu nebylo relevantním způsobem dokázáno vlastní řízení vozidla) dále správně nastolil otázku zdravotního stavu, respektive otázku objasnění eventuelního nebezpečí vyšetření pro zdraví vyšetřované osoby. K tomuto pak žalovaný (ve druhém odstavci shora na straně 5) uvádí, že to mohl posoudit jedině lékař. Důslednost přezkumu provedeného žalovaným se ukazuje v tom, že si nevšiml ani zcela zásadních chyb a nelogických tvrzení obsažených v rozhodnutí magistrátu, (v tom odkazují na pasáže rozhodnutí magistrátu: „tj. od levého předního místa

vystoupil muž ve kterém byl následně ztotožněn M.B."- strana 3, 3-4 řádek; „Peněžitá sankce byla s ohledem na vícenásobné porušení zákona o silničním provozu uložena ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby"- strana 8, uprostřed). Zcela zásadním pochybením je pak poslední odstavec na straně 7 rozhodnutí magistrátu, kterým magistrát v můj neprospěch vyhodnotil výpis z registru řidičů, kde mám v rozpětí let 2006 až 2008 pět záznamů o přestupcích (a to sice nikoliv obdobného charakteru) a současný údajný přestupek označil za vyústění nekázně v silničním provozu. Navzdory provedenému přezkumu rozhodl žalovaný o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí magistrátu (postupem dle § 90 odst. 5 s.ř.s.). Těžko určit proč (možná sám pociťoval nedostatky v původním rozhodnutí magistrátu), ale ve svém odůvodnění se žalovaný pokouší dodatečně odůvodnit původní rozhodnutí magistrátu, namísto toho, aby se kvalitně vypořádal s námitkami žalobce.

Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje i pasáže, ve kterých žalovaný svá tvrzení zároveň obhájí i vyvrací, (př. strana 5, druhý odstavec, první a druhá věta hovoří o tom, že nebylo prokázáno odmítnutí provedení dechové zkoušky nebo pokus o tuto zkoušku s nedostatečným výdechem). Poněkud cynicky však působí poslední odstavec na straně 6, kde se s otázkou oddělených výpovědí svědků vypořádává žalovaný tak, že je považuje za nezávislé. V další větě poznamenává, že i pokud by byli svědci vyslýcháni v jednom termínu, nevylučovala by tato skutečnost vzájemnou domluvu ve výpovědích. Ačkoliv to může být z procesně technického hlediska pravdivé tvrzení, státní úředník by se v rozhodnutí činěném jménem republiky takto vyjadřovat neměl.

Třetí žalobní bod odůvodnil tím, že argumentačně nejslabší část odůvodnění napadeného rozhodnutí tvoří pasáže, které se pokouší o hodnocení důkazů. Žalovaný si činí o dokazování jasné závěry. Celkem devětkrát odkazuje stále na to samé - konkrétně na výpověď prap. D.P. a výpověď prap. J.J. Jejich věrohodnost si opakovaně vyvozuje ze shody s úředním záznamem. Zbylé důkazy provedené ve správním řízení před magistrátem potkal horší osud. Výpovědi žalobce, svědků B., L. a B. jsou označeny za účelové. A to sice nikoliv při provádění výpovědi, ale až ex post. Výpověď svědka N. (o slušném chování ke zdravotníkům) pak má pro žalovaného „téměř nulovou vypovídací hodnotu"(strana 6 uprostřed). Dokonce i záznam policistů (P. a J.) hovořící o silniční kontrole dne 31.3.2010 v čase 23:30 je označen za chybně vyplněný. Správní řád (v ustanovení § 50 odst. 3) explicitně stanovuje povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch i neprospěch obviněného. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí při vyhodnocování důkazů namísto toho řídí hlediskem účelnosti důkazu ve vztahu k úspěšnému uznání viny. Zasluhou tohoto postupu se pak rozhodování, kterým mohou být značně dotčena práva žalobce, opírá o několik málo důkazů.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvedl, že co se týče důkazů neprovedených v napadeném správním řízení, lze je rozdělit na dvě skupiny. První je tvořena důkazy, které byly navrhovány či uvedeny jako možné a které správní orgány neshledaly za důvodné: otázka objasnění zdravotního stavu žalobce v předmětnou dobu a podklady ze souvisejících správních řízení (zcela určitě označené v podaném odvolání), mající poukázat na rozpory v postupu policistů proti žalobci, správní orgán nezajímají; k záznamům o silničních kontrolách v informačním systému PČR žalovaný (na straně 7) dvakrát uvádí, že mu není známo, jak

vznikají ani co se do nich zaznamenává, a pak záznam ze dne 31.3.2010 v čase 23:30 označuje za zjevně nesprávný (zřejmě podle logiky - „čemu rozumím, tomu věřím a naopak“). **Druhá** skupina je tvořena důkazy, které sice navrženy nebyly, ale které měl správní orgán provést (na základě § 50, § 51, § 52, § 53 správního řádu) ke zjištění skutečného stavu věci. Z logiky věci by sem zejména patřily: záznam údajného hovoru na tísňovou linku (tyto hovory jsou ze zákona povinně automaticky archivovány, nelze s nimi manipulovat); výpověď policistů odvázejících svědka B. na podání vysvětlení; doplnění výpovědí policistů J. a P. k osvětlení skutečnosti, proč údajný anonymní oznamovatel (jemuž kdosi měl kopat do vozidla) nebyl ztotožněn jako případný poškozený či svědek. Skutečnost, že se správní orgán nezabýval řádným zajištěním důkazů má za následek vydání dokumentu, který má s rozhodnutím správního orgánu společný jen titulek v nadpisu.

Žalobce na závěr žaloby shrnul, že napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění (1, 2) vykazuje natolik zásadní nedostatky, že nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem pro rozhodnutí správního orgánu. Dále trpí vadami řízení, když (3) skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění; a (4) v řízení před správním orgánem došlo k podstatnému porušení ustanovení o správním řízení, kdy toto nejenom mohlo, ale i fakticky mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Žalovaný ve stanovisku k žalobě vypracovaném dne 20. dubna 2011 konstatoval, že žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Dále reagoval na jednotlivé žalobní body.

K prvnímu uvedl, že přezkumem zákonnosti se zabýval v plném rozsahu. Není však účelné, aby popisoval každý detail celého řízení, kterým se zabýval. Vzhledem k tomu, že žalovaný (správně zřejmě žalobce) k zákonnosti rozhodnutí správního orgánu nic nenamítal a zároveň žalovaný neshledal ve spisové dokumentaci či v napadeném rozhodnutí pochybnosti či závady, nepovažoval za nutné ještě podrobněji rozebírat, jak magistrát postupoval. Obdobně činí např. i soudy. Jedinou rozpornou skutečností bylo to, že policisté nesprávně vyplnili záznam o silniční kontrole. Je zjevné, že v čase 23:30 hod v ulici Jateční žalobce být kontrolován nemohl, neboť v té době byl stále na služebně PČR. Tento záznam však nikterak nesvědčí o tom, že by s dokumentací PČR bylo jakkoliv manipulováno. Pakliže se žalovaný touto otázkou zabýval na základě námitky žalobce, nebylo na místě se touto otázkou zabývat z důvodu veřejného zájmu. K otázce řízení vozidla žalobcem žalovaný uvedl, že na místě silniční kontroly byl toliko žalobce a M. B., přičemž žalobce vystoupil z místa řidiče. Je tak zřejmé, že před silniční kontrolou řídil vozidlo právě žalobce. K údajným logickým rozporům v rozhodnutí magistrátu žalovaný konstatoval, že pokud se týká místa, odkud vystupoval M.B., pak magistrát prováděl toliko popis podkladů rozhodnutí. V tomto podkladu bylo skutečně uvedeno, že M.B. měl vystoupit z levého předního místa, avšak z místa spolujezdce. Pakliže žalobce vystoupil z místa řidiče, je zcela zřejmé, že se jedná o zjevnou chybu v psaní. Žalovaný dále trval na tom, že otázku, zda se mohl žalobce podrobit lékařskému vyšetření na zjištění, zda není pod vlivem alkoholu, měl posoudit právě a jen vyšetřující lékař. K námitce týkající se výše uložených sankcí žalovaný konstatoval, že vzhledem ke všem okolnostem zde zřejmě byly důvody pro uložení sankcí vyšších. Za zcela legitimní považuje hodnocení předchozích, byť méně závažných přestupků, magistrátem v neprospěch žalobce, pakliže svědčí o jeho trvalé nekázni v provozu na pozemních komunikacích.

K druhému žalobnímu bodu konstatoval, že ve svém rozhodnutí neshledává rozpor. Přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona se dopustí nejen osoba, která se odmítne podrobit dechové zkoušce, ale i osoba, která se odmítne podrobit odbornému lékařskému vyšetření. V daném případě tak nebylo rozhodující, zda se žalobce podrobil či nepodrobil dechové zkoušce (a tedy ani zda byla úspěšná či nikoliv), ale zda se podrobil odbornému lékařskému vyšetření. Tomu se podrobit odmítl a tudíž se dopustil uvedeného přestupku. Skutečnost, zda byli vyslechnuti oba svědci – policisté v jednom termínu či v termínech různých, nemá vliv na jejich výpovědi ani na jejich věrohodnost.

Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný zopakoval důvody, pro které hodnotil svědecké výpovědi svědků – policistů jako věrohodné. K hodnocení ostatních svědeckých výpovědí a výpovědi žalobce uvedl, že je hodnotil jako účelové proto, že jsou v rozporu s výpověďmi policistů, přičemž svědci jsou známými žalobce a pokoušejí se mu svojí výpovědí pomoci. Co se týče výpovědi svědka P.N., žalovaný konstatoval, že svědek byl přítomen jednání žalobce s policisty pouze po určitou dobu a nemohl by tak vypovídat k danému přestupku. Podle žalovaného byly provedeny veškeré důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a to jak důkazy v neprospěch žalobce, tak i v jeho prospěch (např. svědecké výpovědi žalobcem navrhovaných svědků). Magistrát provedl dostatek důkazů, další důkazy nebylo třeba provádět a tedy ani žalovaný neměl důvod dokazování případně rozšiřovat.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že co se týče zdravotního stavu žalobce, pak tento záchranná služba označila za takový, že nebylo nutno jej odvézt k dalšímu ošetření. Nebylo důvodu se domnívat, že by se žalobce nemohl podrobit pokračování podání vysvětlení. Dokazování zdravotního stavu žalobce tak zjevně nesouvisí s jeho přestupkem, kdy se odmítl podrobit celému lékařskému vyšetření. Stran jiných správních řízení vedených s žalobcem poukázal žalovaný na to, že žalobce opakovaně pouze uvádí, že ve výpovědích svědků jsou rozpory, aniž by uvedl, v čem rozpory spatřuje. Žalovaný tak neměl důvod takové důkazy provádět, stejně jako důkazy, které žalobce nenavrhoval, neboť od jejich provedení nelze očekávat zjištění relevantních skutečností.

Žalovaný své stanovisko uzavřel s tím, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by rozhodnutí nesplňovalo zákonem stanovené náležitosti či že by skutkový stav vyžadoval doplnění či došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za fikce souhlasu žalobce (čl. 28 spisu) a výslovného souhlasu žalovaného (čl. 24 spisu).

Soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel z následujících úvah.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, protože porušil příslušné povinnosti stanovené zákony. Hmotně právní úprava je následující:

Podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Zvláštním právním předpisem je třeba rozumět zákon o silničním provozu v rozhodném znění, v tomto případě jeho ust. § 5 odst. 1 písm. f). Dle něj řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Za zvláštní právní předpis v tomto případě je třeba považovat zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle jeho § 16 odst. 2 orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.*

Podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis. I v tomto případě je zvláštním právním předpisem zákon o silničním provozu v rozhodném znění, mimo jiné i jeho ust. § 6 odst. 8, podle něhož řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz (písm. a), osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. b).*

Podle § 17 odst. 1 věta první zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla *při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. Podle § 16 odst. 1 písm. c) téhož zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu, nebo doklad o hraničním pojištění.*

Žaloba je především postavena na námitkách procedurální povahy, nicméně v jejím závěru žalobce tvrdí, že podstatná porušení ustanovení o správním řízení nejen mohla mít, nýbrž fakticky měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.8.2006, č.j. 1 Afs 38/2006 - 72 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz),

uvedl: „O vzájemném vztahu hmotného a procesního práva platí, že jde o dva samostatné subsystémy, které mají rovnocenné postavení a mezi nimiž existují četné funkční vazby. Hmotné právo by se v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, a procesní právo bez práva materiálního by naopak postrádalo smysl. Z tohoto vzájemného vztahu ovšem vyplývá, že procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat. Na této koncepci je zjevně založen např. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož vady řízení jsou důvodem pro kasaci napadeného rozhodnutí, jenom mohly-li mít vliv na nesprávné hmotněprávní posouzení.“

V přezkumném řízení tedy soud předně řešil otázku, zda přestupkové řízení bylo skutečně zatíženo žalobcem vytýkanými procesními vadami.

V prvním a druhém žalobním bodu žalobce, stručně řečeno, tvrdil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje natolik zásadní nedostatky, že nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem pro rozhodnutí správního orgánu.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno v odvolacím řízení na podkladě § 90 odst. 5 správního řádu. Část druhá, hlava VIII. správního řádu, nazvaná Odvolací řízení, neupravuje obsahové náležitosti odvolacího rozhodnutí. Podle § 93 odst. 1 správního řádu platí, že není-li v této hlavě stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I. až IV., VI a VII. této (tj. druhé) části.

Podle § 68 správního řádu *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků* (odst. 1). *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* (odst. 2). Pro vlastní výrok (který je částí výrokové části) však ve smyslu § 1 odst. 2 správního řádu a § 77 přestupkového zákona platí, že *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Odstavec 5 téhož ustanovení správního řádu stanoví, že *v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*

Jednotlivé varianty v úvahu přicházejících výroků odvolacího rozhodnutí upravuje § 90 správního řádu v závislosti na závěru, k němuž odvolací orgán dospěl v odvolacím řízení. Podle § 90 odst. 5 věty první správního řádu *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.*

Pokud se týká odůvodnění a poučení rozhodnutí o odvolání, lze vycházet z obsahových náležitostí vyjádřených v § 68 odst. 3, 5 správního řádu (§ 93 odst. 1 téhož zákona). Aby bylo možné přezkoumat rozhodnutí žalovaného v soudním řízení správním, musí napadené rozhodnutí v zájmu přezkoumatelnosti obsahovat základní náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí, tj. mimo jiné skutkový a právní kontext věci, z něhož vycházel odvolací orgán, a informace o tom, proč považoval námitky odvolatele za liché, mylné nebo vyvrácené. To se týká zejména takových námitek, na nichž spočívá základ odvolání účastníka a z jeho pohledu jde o argumentaci klíčovou. Pokud by k takové argumentaci žalovaný pouze uvedl, že je nesprávná, aniž by současně předestřel, v čem nesprávnost spatřuje, pak by bylo odvolací rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vzhledem ke shora řečenému lze v podstatě souhlasit s názorem žalobce, že rozhodnutí odvolacího orgánu by se v mezích jím v žalobě prezentované logické struktury mělo věnovat otázce souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy.

Soud je však na rozdíl od žalobce toho názoru, že z formálního hlediska nelze napadenému rozhodnutí opodstatněně ničeho vytknout. Rozhodnutí je rozčleněno na výrokovou část, jehož součástí je samotný výrok, odůvodnění a poučení. Žalovaný v odůvodnění zrekapituloval dosavadní průběh řízení, tj. jak skutkový základ věci, tak právní posouzení žalobcova jednání magistrátem. Následně předestřel všechny žalobcem uplatněné odvolací výtky, podrobně se s nimi vypořádal, když uvedl, proč je považuje za nedůvodné, nesprávné, vyvrácené. Skrze posouzení výtek se žalovaný fakticky obsahově vyjadřoval jak k úplnosti provedení dokazování a správnosti skutkových závěrů, tak k legálnosti právního posouzení. Ztotožnil se jednoznačně a opakovaně s hodnocením důkazů magistrátem (např. č.l. 6 napadeného rozhodnutí), s přijatými skutkovými závěry v rozhodnutí magistrátu, zejména s tím, že je prokázáno výpověďmi svědků - policistů, že to byl žalobce, kdo řídil v době před silniční kontrolou vozidlo Fiat Linea, a s tím, že žalobce byl vyzván i k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, které odmítl, stejně jako s právním posouzením jednání žalobce (např. str. 5). Žalovaný v závěru rozhodnutí vyjádřil důvody, pro které neprovede další důkazy, včetně těch, které žalobce navrhl. Podle názoru soudu žalovaný přezkoumal rozhodnutí magistrátu v rozsahu, který mu ukládá ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Není tedy správné tvrzení žalobce, že *otázce samotného přezkumu prvostupňového rozhodnutí jsou věnovány celé 3 řádky na straně 4.*

Soud rovněž odmítá názor žalobce, že dokladem nedůslednosti přezkumu ze strany žalovaného je nepovšimnutí si dle žalobce zcela zásadní chyby a nelogických tvrzení obsažených v rozhodnutí magistrátu ohledně osoby, která vystupovala „*od levého předního místa ...*“, pakliže šlo o věrnou reprodukci obsahu úředního záznamu ze dne 1.4.2010 jako jednoho z podkladů pro vydání rozhodnutí, když navíc z dalšího textu listiny bylo zřejmé, že jde o zjevnou chybu. Pokud žalobce ze stejného důvodu poukazoval na pasáž o uložení

sankce za „*vícenásobné porušení zákona o silničním provozu ..ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby*“, která zůstala žalovaným nepovšimnuta, jde zcela nepochybně o pochybení svědčící o nekoncentrovanosti při vyhotovení rozhodnutí magistrátem. Soud však nesdílí přesvědčení, že nereagoval-li žalovaný na uvedenou větu, jde o projev nedůslednosti jím provedeného přezkumu. Výrok rozhodnutí magistrátu (a výrok je těžištěm každého rozhodnutí) totiž jednoznačně vyjadřuje, jaké zákonné povinnosti žalobce porušil, kolika a jakých přestupků se tím dopustil a že sankce byla ukládána dle § 12 odst. 2 přestupkového zákona, tedy za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení co do druhu a výše trestu dle pravidel tam uvedených.

Dále zastává soud názor, že stejně jako napadené rozhodnutí splňovalo náležitosti § 68 správního řádu i rozhodnutí magistrátu. Nebylo tudíž nutné, aby se žalovaný pokoušel „*dodatečně odůvodnit původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“, jak tvrdil žalobce. Pokud pak rozhojnil v něm uvedenou argumentaci, nelze žalovanému takové právo upřít, jelikož by uvedený postup soudu nenalezl zákonnou oporu. Jak už bylo řečeno shora, žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na každou žalobcovu námitku a zaujal k ní stanovisko, které vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jinou je otázka legality takového stanoviska.

Není možné ani souhlasit s žalobcem, že je vadná a logicky chybná žalobcem přesně specifikovaná část napadeného rozhodnutí na str. 5, protože v nich žalovaný svá tvrzení zároveň obhajuje i vyvrací. Tato část zní: „*Co se poté týče výzvy k podrobení se vyšetření, pak odvolací správní orgán uvádí, že nebylo prokázáno, zda odvolatel odmítl provedení dechové zkoušky, či zda se pokusil zkoušce podrobit, avšak nevydechl dostatek vzduchu. Ze svědeckých výpovědí toto nelze zcela jistě dovodit.*“ Hned v následující větě je uvedeno: „*Ze svědeckých výpovědí policistů však vyplývá, že byl odvolatel vyzván i k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření.*“ Jelikož skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona může být naplněna jak jednáním pachatele, který se odmítne podrobit na výzvu příslušné osoby orientačnímu vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, tak jednáním pachatele, který se odmítne podrobit za stejným účelem odbornému lékařskému vyšetření, označil vzhledem k důkazní situaci za prokázanou verzi druhou.

Z uvedeného vyplývá, že první dva žalobní body nejsou důvodné, pakliže napadené rozhodnutí netrpí žalobcem tvrzenými nedostatky náležitostí. Podle názoru soudu argumentace zejména prvního žalobního bodu naznačuje spíše nesouhlas žalobce se skutkovými závěry a s právním hodnocením věci žalovaným (např. skutkový závěr ohledně osoby, která měla řídit vozidlo před kontrolou, zdůvodnění nesouhlasu s námitkou manipulace se spisovým materiálem,...).

Jinak je tomu u dalších dvou žalobních bodů, v nichž je v podstatě namítáno vadné hodnocení důkazů a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

Pro posouzení důvodnosti žalobních bodů byla významná tato ustanovení správního řádu:

Ust. § 3, dle něhož *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Ust. § 50, dle něhož *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé* (odst. 1). *Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán* (odst. 2 věta první). *Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (odst. 3).

S žalobcem lze souhlasit potud, že napadené rozhodnutí se opírá jen o několik důkazů. V podstatě jde o úřední záznam ze dne 1.4.2010 vyhotovený prap. J.J. a o svědecké výpovědi kontrolu provádějících policistů, prap. J.J. a prap. D. P. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.01.2009, čj. 1 As 96/2008-115, „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ (dostupný in Sb. NSS č. 1856/2009). Provedením výslechu obou policistů postupoval tudíž magistrát zcela ve shodě s předestřeným právním názorem.

Magistrát dále vyslechl žalobce a v pozici svědků osoby, jejichž výslech navrhl žalobce při ústním jednání poté, co se seznámil s obsahem spisové dokumentace dne 23.6.2010, a to M. B., Š. B. a Z.L., údajnou řidičku a spolujezdce. Žalobce se naproti tomu mylí, má-li za to, že správní orgány měly k dispozici také svědeckou výpověď svědka N. Součástí spisového materiálu je sice listina obsahující svědeckou výpověď uvedené osoby ze dne 26.8.2010, jejímž obsahem je vyličení vyšetření žalobce ZZS na policejní stanici kritického dne, avšak vzhledem k tomu, že tato osoba vypovídala ve zcela jiném přestupkovém řízení vedeném jiným správním orgánem (Komisí pro projednávání přestupků Městského obvodu Plzeň 4), mohlo by se jednat co do druhu důkazního prostředku pouze o listinný důkaz. Podstatné však je, že žalovaný (ani předtím magistrát) tento důkazní prostředek jako podklad napadeného rozhodnutí nepoužil a výslech P.N. jako svědka výslovně odmítl provést s tím, že by jeho výpověď měla pro danou věc nulovou vypovídací hodnotu (str. 6, 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dále ztotožnil s hodnocením vyjmenovaných důkazů provedeným magistrátem. Důvody, proč tak učinil, v napadeném rozhodnutí jasně a jednoznačně prezentoval (např. viz str. 6). Soud je toho názoru, že pro posouzení otázky, kdo bezprostředně před provedením kontroly řídil motorové vozidlo, byly opatřeny veškeré důkazy v úvahu přicházející, legálním způsobem, správní orgány je řádně zhodnotily a přijaly logický závěr. Rovněž soud má za dostatečně prokázané, že oním řidičem byl žalobce. Pro stručnost odkazuje na důvody a úvahy v napadeném rozhodnutí prezentované, pakliže je zcela sdílí. K tomu dodává, že pro přijatý závěr svědčí např. i rozpory v časových údajích zmíněných žalobcem a svědky (např. kdy žalobce volal MUDr. Schleissovi a kdy a proč se svědci dostavili k žalobci), nelogičnost počínání žalobce a

svědkyně B., která údajně měla k dispozici žalobcovy doklady od motorového vozidla a přesto nebyly při kontrole předloženy, a další. Hodnocení výpovědí soud tudíž nepovažuje za účelové, stejně jako posouzení dvou záznamů o silniční kontrole téhož dne v rozmezí 15 min v Plzni na Zábělské a Jateční ul., jak namítal žalobce.

Zbývá posoudit otázku, zda správní orgány dostaly povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti....

Žalobce nezpochybňoval, že při kontrole nepředložil příslušné doklady, které musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe, tj. řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Naproti tomu tvrdil, že se neodmítl podrobit vyšetření, zda při řízení motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„Co se poté týče výzvy k podrobení se vyšetření, pak odvolací správní orgán uvádí, že nebylo prokázáno, zda odvolatel odmítl provedení dechové zkoušky, či zda se zkoušce pokusil podrobit, avšak nevydechl dostatek vzduchu. Ze svědeckých výpovědí policistů však vyplývá, že byl odvolatel vyzván i k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření...Odvolatel tak i přes své zdravotní potíže nebyl oprávněn odmítnout provedení odborného lékařského vyšetření.“*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009-65, dovodil, že *„Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve spojení s § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, již striktně neváže povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, na pozitivní výsledek předchozí dechové zkoušky. Rozhodující podle této právní úpravy je výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. Taková výzva ovšem může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Neuposlechnutím takové opodstatněné výzvy se řidič dopouští přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.“*

Svědék prap. P. uvedl, že neví, zda byl žalobce kolegou vyzván k provedení lékařského vyšetření přímo na místě kontroly, ale na služebně vyzván byl jak kolegou, tak dozorcí službou. Dále na výslovný dotaz magistrátu odpověděl, že z žalobce byl cítit alkohol, jinak byl agresivnější. Svědek prap. J. uvedl, že žalobce vyzýval k provedení dechové zkoušky, což odmítl. Zda se pokusil dýchat do přístroje, si nepamatuje, bude to uvedeno v úředním záznamu. Žalobce byl asi již na místě kontroly vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, což odmítl s odůvodněním, že trpí anafylaktickým šokem. Výzvě k podání vysvětlení se podrobil dobrovolně. Na oddělení *„... se žalobce vyjadřoval k hlídce vulgárně, z jeho dechu byl silně cítit alkohol. Své pohyby nekoordinoval a dožadoval se příjezdu RZS.“*

Žalobce, jak už shora řečeno, předložil v průběhu přestupkového řízení listinu obsahující výpověď P.N., učiněnou dne 26.8.2010 před Komisí k projednávání přestupků Městského obvodu Plzeň 4. Z listiny vyplývá, že P.N. uvedl, že policie ZZS oznámila, že

žalobce odmítl zkoušku dechu. Celý zásah proběhl bez komplikací, zcela standardně, v jeho přítomnosti nedošlo k žádnému verbálnímu či fyzickému napadení. Policie o agresivitě žalobce předem neinformovala. Dále uvedl, že do zprávy o zásahu ZZS bylo napsáno na základě informace od Policie, že žalobce odmítl dechovou zkoušku. Že by žalobce požil alkohol, neměl pocit ani vzhledem k motorice, ani nebyl cítit z jeho dechu. Magistrát ani žalovaný nepoužili tuto listinu jako důkazní prostředek, navíc žádost žalobce vznesenou v odvolacím řízení, aby uvedená osoba byla vyslechnuta jako svědek, žalovaný shledal nedůvodnou.

Pravidla přestupkového práva hmotného i procesního jsou založená stejně jako pravidla trestního práva na základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli pouze za způsobení škodlivého následku) a požadavku, že postih je možný jen v případě, že bylo prokázáno, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, a to jak v rovině jednání a případného následku, tak v rovině zavinění (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (*in dubio pro reo*).

Vzhledem ke shora uvedenému existují pochybnosti o tom, zda podkladem pro výzvu k podstoupení vyšetření byly v daném případě dostatečné indicie nasvědčující tomu, že žalobce před řízením motorového vozidla požil alkoholické nápoje. Za situace, kdy správní orgány měly uvedenou listinu k dispozici, nezahrnuly ji do celkového hodnocení důkazů a odmítly vyslechnout P.N. jako svědka v tomto řízení, ač žalobce vznesl tento důkazní návrh v průběhu odvolacího řízení, dopustily se zásadního procesního pochybení, nezjistily řádně skutkový stav věci. Takovou povinnost mají dokonce nezávisle na míře žalobcovy spolupráce.

Pokud se tedy týká přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, pak skutkový stav vykazuje zásadní nedostatky (rozpor mezi tvrzením policistů na straně jedné a obsahem listinného důkazu - výpovědi P.N. na straně druhé) a vyžaduje doplnění stran oprávněnosti výzvy podrobit se vyšetření na ovlivnění alkoholem. Na žalovaném bude, aby minimálně vyslechl P.N. jako svědka, případně službu konající lékařku MUDr. Vidinovou, eventuálně opatřil listiny zmiňované žalobcem ze souvisejícího správního řízení vedeného u Městského obvodu Plzeň 4, Komise k projednání přestupků, pod RP 82/10 a provedl jimi důkaz. Teprve po doplnění dokazování a zhodnocení dosavadních a nových důkazů bude možné posoudit, zda žalobce naplnil objektivní stránku uvedeného přestupku či nikoliv.

V tomto rozsahu soud shledal třetí a čtvrtou námitku žalobce opodstatněnou, což založilo důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

Zbývající žalobcem v bodě 4 žaloby označené důkazy jsou pro posouzení právně nevýznamné.

Jen pro úplnost soud uvádí, že žalovanému je třeba dát za pravdu, že zdravotní důvody, který by případně bránily odběru krve, je oprávněn posoudit nikoliv kontrolu provádějící příslušník policie, nýbrž lékař. Odběr krve navíc není jedinou metodou odborného lékařského vyšetření.

Žaloba byla důvodná, proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 pro vady řízení, konkrétně z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku).

Ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000 Kč a z odměny advokáta ve výši 2.100 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a z paušální částky náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba). Žalobce tak má právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 800 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit žalobci náklady řízení byla žalovanému určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová